

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

СОВЕТ НА ЕВРОПА

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПЕТТИ ОДДЕЛ

САЛИ ПРОТИВ РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

(жалба бр. 14349/03)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

5 јули 2007

Оваа пресуда ќе стане конечна во согласност со условите предвидени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Истата може да биде предмет на редакциски измени.

Напомена: Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.

Во случајот **Сали против Република Македонија**,

Европскиот суд за човекови права (Петти оддел), заседавајќи во совет во состав:

г-дин P. Lorenzen, *претседател*

г-ѓа S. Botoucharova,

г-дин K. Jungwiert,

г-дин V. Butkevych,

г-ѓа М.Цаца-Николовска,

г-дин R. Maruste,

г-дин M. Villiger, *суди*

и г-ѓа C. Westerdiek, *секретар на одделот*

На седницата одржана на 12 јуни 2007 година,

Ја донесе следнава пресуда, која беше усвоена на истиот датум:

ПОСТАПКА

1. Постапката е иницирана со жалба (број 14349/03) против Република Македонија, поднесена до Судот согласно член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основните слободи („Конвенцијата,“) од страна македонскиот државјанин, г-дин Скендер Сали („жалителот,“), на 17 април 2003 година.

2. Жалителот го застапуваше г-дин В. Илиевски, адвокат од Скопје. Владата на Република Македонија („Владата,“) ја застапуваше Владиноот Агент, г-ѓа Радица Лазареска - Геровска.

3. На 13 март 2006 година Судот одлучи да ја достави жалбата во врска со повреда на правото на судење во разумен рок на одговор. Согласно членот 29 став 3 од Конвенцијата, Судот реши истовремено да одлучува за допуштеноста и основаноста на жалбата.

ФАКТИ

I. ОКОЛНОСТИ НА СЛУЧАЈОТ

4. Жалителот е роден во 1959 година и живее во Скопје.
5. Тој бил вработен во Државниот завод за геодетски работи (геодетска управа-„работодавец,,). На 29 септември 1994 година се здобил со тешка телесна повреда на работното место: при обидот да прескокне преграден ѕид се здобил со скршеници во пределот на кичмата и зглобовите. До јуни 1997 година тој бил хоспитализиран во неколку наврати при што биле извршени неколку хирушки операции.
6. На 21 октомври 1996 година, апликантот поднел тужба пред првостепениот суд во Скопје, против неговиот работодавец за надомест на претрпената штета.
7. На рочиштето одржано на 8 јануари 1997 година судот наредил сослушување на двајца сведоци. Со оглед дека нивното живеалиште се наоѓало во рамките на месната надлежност на првостепениот суд во Охрид, од судот во Скопје било побарано сведоците да бидат сослушани од страна на судот во Охрид.
8. На 4 март 1997 година, еден од сведоците бил сослушан од страна на судот во Скопје. Расправата била одложена од причина што судот во Охрид не го солушал другиот сведок.
9. На 22 април 1997 година судот во Скопје извршил распит на апликантот и ја одложил расправата од причина што судот во Охрид не ги сослушал останатите сведоци. Рочиштето закажано за 16 јуни 1997 година било одложено од истите причини.

10. На 18 јуни 1997 година, судот во Охрид му доставил на судот во Скопје записник од сослушувањето на сведокот. Помеѓу 13 јануари и 17 мај 1997 година судот во Скопје се обратил во три наврати до судот во Охрид со барање за сослушување на сведоците.

11. На 30 септември 1997 година судот во Скопје, поради отсуство на апликантот ја ставил постапката во мирување.

12. На 25 ноември 1997 година апликантот побарал од судот продолжување на постапката.

13. На 16 февруари 1998 година судот побарал повторно сослушување на еден од сведоците. Истовремено од страна на работодавецот побарал доставување на Актот за систематизација на работите и работните задачи.

14. На 26 март 1998 година судот во Скопје повторно сослушал еден од сведоците и ја одложил расправата од причина што работодавецот не го доставил Актот за систематизација. Тој го одложил рочиштето закажано за 14 мај 1998 година од причина што Актот сеуште не бил доставен. Судот го усвоил предлогот на апликантот за вештачење во врска со нематеријалната штета и наредил на психијатриската болница „Бардовци„ во Скопје да го изврши таквото вештачење. Болницата го доставила својот наод и мислење на 28 август 1998 година.

15. На 22 октомври 1998 година апликантот побарал дополнително вештачење во врска со претрпената болка што наводно било изоставено во претходниот наод и мислење. Судот го усвоил неговиот предлог и побарал дотрпување на информации од страна на работодавецот во врска со тоа дали апликантот бил здравствено осигуран.

16. Рочиштето закажано за 24 ноември 1998 година било одложено од причина што дополнителното вештачење не било достовно.

17. На 16 февруари 1999 година судот делумно го усвоил барањето на апликантот и му досудил сума во износ од 3,834,960 МКД заедно со камата.

18. На 4 октомври 1999 година, заменикот јавен правобранител поднел жалба пред Апелациониот суд во Скопје со образложение дека сумата досудена е преголема; дека понискиот суд погрешно ја утврдил фактичката состојба, особено во однос на тоа дека работодавецот не издал посебно напатствие за начинот на работа во случај на несреќа; и дека погрешно го применил матетријалното право.

19. На 23 декември 1999 година Апелациониот суд во Скопје ја одбил жалбата на заменик јавниот правобранител и ја потврдил одлуката на понискиот суд.

20. На 1 март 2000 заменик јавниот правобранител поднел пред Врховниот суд ревизија. Тој се жалел на фактот дека апликантот исто така допринел за несреќата со превид на евентуалните негативни последици од прескокнувањето преку заменик јавниот обвинител исто така укажал на погрешна примена на правото. На 9 март 2000 ревизијата му била доставена на апликантот. Тој не поднел одговор на ревизијата.

21. На 21 април 2000 година жалителот побарал од судот извршување на пресудата и трансфер на досудениот износ од сметката на работодавецот на неговата сметка.

22. На 24 октомври 2002 година Врховниот суд делумно ја усвоил ревизијата поднесена од страна на заменик јавниот правобранител

ја укунал одлуката на понискиот суд. Судот ги одбил наводите дека во текот на постапката имало суштински повреди на истата, но одлучил дека пониските судови погрешно го примениле правото. Повикувајќи се на фактичката состојба која ја утврдиле пониските судови, Врховниот суд утврдил дека тие погрешно утврдиле дека апликантот не придонел за несреќата. Дополнително, судот утврдил дека немало напатствија од страна на работодавецот за преземање на било какви дејствија. Затоа судот одлучил дека, апликантот ја дели одговорноста со работодавецот за претрпените повреди: тој соодветно го намалил износот за 50 % заедно со законската затезна камата. Каматата за материјалната штета требало да се смета од 21 октомври 1996 година и 22 октомври соодветно, а каматата за нематеријалната штета – од 18 февруари 1999 година до конечната исплата на целата сума.

23. Никакви понатамошни дејствија не биле презмени од ниту една од странките во постапката во врска со пресудата на Врховниот суд.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО

24. Членот 334 од Законот за парнична постапка предвидува дека, интер алиа, против пресуда донесена во прв степен странките можат да изјават жалба во рок од петнаесет дена од денот на доставувањето на преписот на пресудата, ако во овој закон не е определен друг рок.

25. Членот 368 став 1 и 2 од законот предвидуваат дека против равосилна пресуда донесена во втор степен странките можат да изјават ревизија во рок од 30 дена од денот на доставувањето на преписот на пресудата. Ревизија не е дозволена во имотноправни спорови во кои тужбеното барање се однесува на побарување ако вредноста на спорот не го надминува износот од 1,000,000

денари.

26. Членот 370 од законот предвидува дека поднесената ревизија не го задржува извршувањето на правосилната пресуда против која е изјавена.

27. Согласно членот 371 став1 точка 3 и став 3 од Законот, ревизијата може да се изјави поради погрешна примена на материјалното право. Ревизија не може да се изјави поради погрешно или нецелосно утврдена фактична состојба.

28. Членот 377 од законот предвидува дека за ревизијата ревизискиот суд одлучува без расправа.

29. Членот 381 став 1 од Законот предвидува дека Врховниот суд со пресуда ќе ја усвои ревизијата и ќе ја преиначи побиваната пресуда, доколку утврди дека материјалното право е погрешно применото.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕНОТ 6 СТАВОТ 1 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

30. Жалителот се жали на повреда на правото на судење во разумен рок предвидено во член 6 од Конвенцијата. Тој исто така се жали поради тоа што Врховниот суд се впуштил во утврдување на фактичката состојба, и покрај фактот што не рсолага со такво овластување; дека бил пристрасен и не бил независен, од причина што одлучувал под влијание на Владата. Тој исто така тврди дека судот ја исклучи јавноста. Членот 6 од Конвенцијата, во делот кој е релевантен, гласи:

“Секој, при определување на неговите граѓанските права и обврски, има право на правично и јавно судење во разумен рок, пред независен и непристрасен трибунал.....”

A. Наводна повреда на правото на судење во „разумен рок,, предвидено во членот 6 од Конвенцијата

1. Допуштеност

a) „Статусот на жртва,, на апликантот

31. Владата тврди дека апликантот немал статус на жртва. Повикувајќи се на пресудата на Врховниот суд, таа тврди дека доделената камата е доволен надоемст за евентуалното долго трење на постапката.

32. Жалителот во одговор наведе дека не постои причинско последична врска помеѓу каматата и неговото право за судење во разумен рок. Согласно домашното законодавство, постои обврска за затезна камата во случај на задоцнето плаќање. Во овој случај, каматата претставува надомест за претрпените повреди а не за должината на постапката.

33. Во однос на прашањето дали жалителот може да тврди дека е жртва на повреда на членот 6 став1 од Конвенцијата во однос на должината на постапката. Судот би сакал да потсети дека „одлука или мерка во прилог на апликантот, во принцип не е доволна да го лиши од статусот на „жртва,, освен доколку националните органи признале, изрично или неизрично дека постои повреда на Конвенцијата и и обезбедиле надомест поради тоа...” (*Dalban v. Romania* [GC], no. 28114/95, § 44, ECHR 1999-VI; *Amuur v. France*, пресуда од 25 јуни 1996, *Извештај за пресуди и одлуки* 1996-III, p. 846, § 36).

34. Во конкретниот случај, Судот смета дека Врховниот суд воопшто не упатил на должината на постапката. Судот исто така се согласува дека законската затезна камата може да биде доделена како надомест во случај на задоцнето плаќање и не претставува признание, директно или индиректно, на националните органи дека постапката по предметот на апликантот не се одвивало во разумне рок (види, *mutatis mutandis*, *Eckle v. Germany*, пресуда од 15 јули 1982, Series A no. 51, § 66).

35. Како заклучок Судот смета дека апликантот може да се смета за „жртва„ во смисла на член 34 од Конвенцијата.

б) Заклучок

36. Судот смета дека жалбата не е очигледно неоснована со смисла на член 35 став 3 од Конвенцијата. Исто така утврди дека таа не е недопуштена по било која друга основа. Од ови причини мора да биде прогласена за допуштена.

2. Основаност

а. Наоди на странките

37. Владата посочи дека апликантот допринел за должината на постапката поднесувајќи ги до судот доказите постепено во текот на постапката. Дополнително, постапката неколку месеци била во мирување поради неговото отсуство од рочиштето закажано за 30 септември 1997 година.

38. Што се однесува до однесувањето на националните судски органи, Владата смета дека медицинскиот третман на апликантот во текот на постапката, во суштина претставува отежителна околност која се одразила врз должината на постапката. Истото се

однесува на вештачењето направено во текот на постапката. Владата тврди дека во текот на постапката не постојат периоди на застој кој се должат на оденсувањето на судските органи. Што се однесува до постапката пред Врховниот суд, Владата посочува на преголемиот број на предмети и на неговата широка надлежност.

39. Апликантот го спори тврдењето на Владата, укажувајќи дека ги поднел сите расположиви докази заедно со тужбата, но дека на судот во Охрид му било потребно повеќе од една година да сослуша еден од предложените сведоци, што значително допринело за должината на постапката. Тој понатаму тврди дека е пропуст на судските органи што не одлучиле да наредат судско вештачење во порана фаза од постапката. Од друга страна тој се согласува може да се смета дека мирувањето на постапката настанало по негова вина, но истовремено тврди дека тоа не го попречило судот во утврдувањето на фактичката состојба. Покрај тоа тој посочува дека на основниот суд во Скопје му било потребни седум месеци да ја достави својата пресуда до странките во постапката. Тој понатаму тврди дека наводите изнесени од страна на Владата не ги оправдуваат долгите периоди меѓу закажуваните рочиштата, како и одоговлекувањето пред Врховниот суд.

б. Оценка на судот

40. Судот утврди дека постапката започнала на 21 октомври 1996 година кога апликантот ја поднел тужбата пред Основниот суд во Скопје. Сепак, периодот кој е во надлежност на судот не започнува со овој датум, туку околу 6 месеци подоцна, на 10 април 1997 година, по влегувањето во сила на Конвенцијата во однос на Република Македонија (види *Lickov v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, no. 38202/02, § 21, 28 септември 2006).

41. Постапката завршила на 24 октомври 2002 со одлука на

Врховниот суд. Според ова, периодот кој е во наредност на судот е 5 години, 6 месеци и 14 дена, период за кој постапката поминала три нова на јурисдикција.

42. Судот потсетува дека разумноста на трењето на постапката мора да се разгледува во светло на околностите на случајот и следниве критериуми: сложеност на случајот, однесувањето на апликантот надлежните национални органи, како и засегнатиот интерес на апликантот во спорот (види *Markoski v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, no. 22928/03, § 32, 2 ноември 2006, и таму цитираните референци).

43. Судот не смета дека националните судски органи биле соочени со предмет од сложена природа.

44. Што се однесува до однесувањето на апликантот, Судот смета дека тој бил виновен за одложување на рочиштата на 30 септември 1997 (види т.11 погоре) што резултирало со ставање на постапката во мирување во период од 4 месеци и 16 дена. Судот не утврди други периоди на одоговлекување кои би можеле да му се препишат на жалителот, ниту пак смета дека Владата понуди убедливи докази во докажувањето на спротивното.

45. Што се однесува до однесувањето на домашните органи, Судот утврди дека на првостепениот суд во Охрид му биле потребни 5 месеци и 10 дена да го сослуша сведокот чие живеалиште било во месна надлежноста на судот (види т.7 и 10 погоре). Понатаму Судот констатирал дека од донесувањето на судската пресудата до поднесувањето на жалбата од страна на заменик јавниот обвинител поминале 8 месеци. Во отсуство на докази за денот на доставувањето на судската одлука на странките во постапката, а имајќи го предвид законскиот рок од 15 дена за поднесување на жалба (види т.17 и 18 погоре), може да се изведе заклучок во полза

на наводите на жалителот дека на судот во Скопје му биле потребни околу 7 месеци да ја достави пресудата до странките во постапката. Што се однесува до жалбените постапки, Судот утврди дека тие траеле помалку од три месеци (види т. 18 и 19 погоре).

46. Судот исто така утврди дека по предметот на жалителот Врховниот суд постапувал две години, 7 месеци и 23 дена откако заменик јавниот обвинител поднел ревизија (види т. 20 и 22 погоре). За овој период, Врховниот суд освен што одлучил по ревизијата не изведувал докази ниту пак презел други процесни дејствија (види *Lickov v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, погорецитирано, § 30; *Jelavić-Metrović v. Croatia*, no. 9591/02, § 28, 13 јануари 2005). . Во оваа смисла, не може да се прифатат наводите на Владата во однос на преголемиот обем на работа и широката надлежност на Врховниот суд од причини образложени во пресудата донесена во врска со предметот на Личков (види *Lickov v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, погорецитирано, § 31).

47. Уште повеќе Судот би сакал да потсети дека во предметите кои се однесуваат на надомест на штета од физички повреди е потребно посебно внимание (види *Poje v. Croatia*, no. 29159/03, § 26, 9 март 2006; *Silva Pontes v. Portugal*, пресуда of 23 март 1994, Series A no. 286-A, p. 15, § 39).

48. Имајќи ги предвид околностите на конкретниот случај и засегнатиот интерес на жалителот, Судот смета дека во конкретниот случај должината на постапката е прекумерна и не го задоволува барањето за „судење во разумен рок„.

49. Соодветно во случајот постои повреда на членот 6 став 1 од Конвенцијата.

Б. Останатите жалбени наводи во врска со членот 6 од

Конвенцијата

50. Апликантот се жали исто така дека Врховниот суд не одлучувал на јавна седница; дека утврдувањето на фактичката состојба е надвор од неговите надлежности; и дека не бил независен и непристрасен, со оглед на фактот дека одлучувал под влијание на Владата.

51. Судот во неколку наврати утврди дека под услов во првостепената постапка судењето да било јавно, отсуството на јавна расправа во второстепената или третостепената постапка може да се оправда со посебните карактеристики на конкретната постапка. Така, постапките кои се однесуваат само на примената на правото, наспроти оние кои се однесуваат на погрешно или нецелосно утврдена фактичка состојба, може да се смета дека се во согласност со барањата утврдени во членот 6 од Конвенцијата, и тогаш кога на апликантот не му била дадена можност да биде сослушан лично од страна на жалбениот односно касациониот суд. (види *Meftah and Others v. France* [GC], nos. 32911/96, 35237/97 и 34595/97, § 41, ECHR 2002-VII, и тамуцитираните референци).

52. Според националното законодавство, Врховниот суд врши надзор кој е ограничен на примената на правото, вклучително и на делот од законодавството кои се однесува на прашања поврзани со процедурата и надлежноста, и не опфаќа било какво утврдување на фактичката состојба во конкретна смисла на зборот, што е во исклучива надлежноста на пониските судови. Во конкретниот случај, Судот констатирал дека првостепеното судење било јавно. Понатаму констатирал дека апликантот не поднел одговор во своја одбрана на ревизијата поднесена од страна на заменик јавниот правобранител која му била доставена (види т.20 погоре).

53. Покрај тоа, Врховниот суд не се впуштил во утврдување на

фактичката состојба. Врз основа на фактичката состојба утврдена од страна на пониските судови , едноставно донел поинаква одлука во однос на придонесот на апликантот за нескреќата што влијаело на досудениот износ на надомест на штетат. Во оваа смисла Судот не утврди постоење на индикации за арбитраженост во постапката.

54. Судот ги смета како недокажани тврдењата на апликантот во однос на пристрасноста и независноста на судот, со оглед на фактот дека истиот не нуди никакви докази во прилог на таквото тврдење.

55. Оттука следи дека овие жалбени наводи се очигледно несоновани и мора да бидат отфрлени во согласност со членот 35 став 1 точка 3 и 4 од Конвенцијата.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕНОТ 1 ОД ПРОТОКОЛОТ БР. 1 КОН КОНВЕНЦИЈАТА

56. Жалителот се жали на членот 1 од Протоколот бр. 1 на Конвенцијата дека како резултат на одлуката на Врховниот суд, би бил делумно лишен од надоместот на штета што претходно веќе го примил во текот на извршната постапка. Членот 1 од Протоколот бр. 1 кон Конвенцијата гласи:

„Секое физичко или правно лице има право на непречено уживање на својата сопственост. Никој нема да биде лишен од својата сопственост освен кога е тоа во јавен интерес и под услови определени со закон и општите принципи на меѓународното право.

Предходните одредби на никаков начин не го спречуваат правото на државата да ги примени оние закони кои се неопходни за да се контролира користењето на сопственоста, согласно на општите интереси или да се обезбеди плаќање на даноците или други придонеси или парични казни.

57. Судот констатираше дека жалбата на апликантот согласно членот 1 од Протоколот бр. 1 се однесува исклучиво на исходот од постапката. Според ставот на Судот, имајќи ја предвид целата

структура на домашната постапка како целина, околностите на случајот не претставуваат повреда на правото на апликантот загарантирано со членот 1 од Протоколот бр. 1 кон Конвенцијата.

58. Имајќи ги предвид релевантните одредби од процесното законодавство (види „релевантно домашно законодавство„ погоре), во случаите кога ревизијата е дозволена, како во конкретниот случај, не може да се смета дека одлуката на судот донесена во постапка по жалба неможе да се измени. Жалителот неможел да да не биде свесен за ризикот што го презема со иницирањето на извршната постапка проив неговиот работодавец. Тој морал да знае дека Врховниот суд може да ја укине одлуката на Апелациониот суд, на тој начин поништувајќи го или менувајќи го правниот основ на извршниот налог. Исто така, жалителот бил свесен дека работодавецот поднел ревизија пред Врховниот суд, но одлулил да не поднесе одговор (види т. 20 погоре). Таквата ситуација во која жалителот го прифатил ризикот од можна поинаква одлука во понатамошните фази од постапката неможе да се смета дека дава право на било какво легитимно очекување (види, *Arsov v. the former Yugoslav Republic of Macedonia* (dec.), no. 44208/02, 12 мај 2005).).

59. Оттука следува дека овој дел од жалбата е очигледно неоснован и мора да се отфрли во согласност со членот 35 §§ 3 и 4 од Конвенцијата.

IV. ПРИМЕНА НА ЧЛЕНОТ 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

60. Членот 41 од Конвенцијата гласи:

„Кога Судот ќе оцени дека постои повреда на Конвенцијата или на протоколите, и доколку внатрешното право на засегнатата Висока договорна страна овозможува само делумна репарација на штетата, тогаш доколку е тоа неопходно, Судот ќе му додели правична отштета на оштетениот.“

А. Штета

61. Жалителот побара 3,116,190 МКД за надомест на материјална штета. Наведениот износ наводно соодветствува на 50% од разликата во надоместот на штета што тој го добил и оној кој му бил претходно досуден, со камата. Тој исто така побара 4,000,000 (околу 65,400 EUR) за надомест на нематеријаната штета за претрпената болка како последица на долгото траење на постапката.

62. Владата ги оспори ваквите барања како неосновани, од причина што непостои никаква причинско последична врска помеѓу бараниот износ на надомест на штета и наводните повреди. Како алтернатива, Владата побара Судот да го определи надоместот на штета според судската пракса и економската ситуација во државата.

63. Судот не утврди никаква причинско последична врска помеѓу констатираните повреди и побараниот износ за надомест на материјалната штета. Од друга страна, Судот смета дека жалителот мора да претрпел нематеријна штета. Одлучувајќи на правична основа, му доделува износ од 800 ЕУР како надомест на нематеријална штета, износ во кој не се засметани евентуалните издатоци.

Б. Трошоци

64. Жалителот исто така побара 85,800 (околу 1,400 ЕУР) за трошоците направени во постапката пред Судот. Ова вклучува награда за полномошникот за подготовката на апликацијата и обсервациите. Според адвокатската тарифа на Адвокатската комора на РМ, приложено поднесе информација за бројот на часовите работа.

65. Владата го оспори ваквото барање како недокажано.

66. Според судската пракса на Судот, жалителот има право на надомест на трошоците само доколку се докаже дека тие биле реално направени, неопходни и разумни (види, *Kostovska v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, погорецитирано, § 62; *Arvelakis v. Greece*, no. 41354/98, § 34, 12 април 2001; *Nikolova v. Bulgaria* [GC], no. 31195/96, § 79, ECHR 1999-II). Имајќи ги предвид информациите со кои располага и гореспоментите критериуми, Судот смета за разумно да му додели на жалителот износ од 600 EUR за надомест на трошоците, износ во кој не се засметани евентуалните издатоци.

В. Затезна камата

67. Судот смета дека е соодветно затезната камата да се заснова на најниската каматна стапка за позајмени средства на Европската Централна банка, зголемена за 3%.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ ЕДНОГЛАСНО ОДЛУЧИ

1. Дека апликацијата во делот кој се однесува на прекумерното траење на постапката е допуштена а во останатиот дел е недопуштена;

2. Дека постои повреда на членот 6 став 1 од Конвенцијата;

3. Дека

а) државата одговорна за повредата да му исплати на жалителот, во рок од три месеци од денот на правосилноста на пресудата во

согласност со членот 44 став 2 од Конвенцијата, износ од 1,400 EUR во денарска противвредноста, за надомест на нематеријалната штета и надомест на трошоците, зголемен за износот на било кои издатоци кои притоа би можеле да се наплатат;

б) по протекот на гореспоменатиот период од 3 месеци до исплатата, треба да се исплати камата на горната сума во износ пресметан според каматаната стапка еднаква на најниската каматна стапка за изнајмени средства на Европската централна банка, зголемена за 3%;

в) го одбива останатиот дел од барањето на надомест на штета.

Изготвено во писмена форма на англиски јазик и објавено на 5 јули 2007 година, согласно членот 77 §§ 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Claudia Westerdiek

Peer Lorenzen

Секретар

Претседател